

3. Jei tik kai kuriuos iš siekiamų tikslų galima laikyti specialiais, kaip tai suprantama pagal minėtas nuostatas, ar mokesčių mokėtojai vis dėlto gali pretenduoti į visą ginčijamo mokesčio grąžinimą, o gal tik jo dalies grąžinimą, atsižvelgiant į jiems tenkančią juo finansuojamų visų išlaidų dalį, neįtraukiant tos dalies, kuri neatitinka specialaus tikslo?
4. Jeigu, atsižvelgiant į atsakymus į pirmiau pateiktus klausimus, mokesčio už viešąją elektros energijos tiekimo paslaugą sistema yra visiškai ar iš dalies nesuderinama su Sąjungos teisėje numatytais elektros energijos apmokestinimo taisyklėmis, ar 2003 m. spalio 27 d. direktyvos 18 straipsnio 10 dalies antrą pastraipą reikia aiškinti taip, kad iki 2009 m. sausio 1 d. pareiga laikytis šioje direktyvoje numatytų minimalių apmokestinimo lygių yra vienintelė Prancūzijai taikoma pareiga iš visų Sąjungos teisėje numatytų elektros energijos apmokestinimo taisyklėse nustatytų pareigų?

-
- ⁽¹⁾ 2003 m. spalio 27 d. Tarybos direktyva 2003/96/EB, pakeičianti Bendrijos energetikos produktų ir elektros energijos mokesčių struktūrą (OL L 283, 2003, p. 51; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 405).
- ⁽²⁾ 1992 m. vasario 25 d. Europos Tarybos direktyva 92/12/EEB dėl bendros tvarkos, susijusios su akcizais apmokestinamais produktais, ir jų laikymu, judėjimu ir kontrole (OL L 76, 1992, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 179).
- ⁽³⁾ 2008 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyva 2008/118/EB dėl bendros akcizų tvarkos, panaikinanti Direktyvą 92/12/EEB (OL L 9, 2008, p. 12).

2017 m. kovo 3 d. Lietuvos Aukščiausiojo Teismo (Lietuva) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje UAB „Aviabaltika“ prieš BAB Ūkio bankas

(Byla C-107/17)

(2017/C 161/14)

Proceso kalba: lietuvių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Šalys pagrindinėje byloje

Kasatorė: UAB „Aviabaltika“

Kita kasacinio proceso šalis: BAB Ūkio bankas

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Direktyvos 2002/47 ⁽¹⁾ 4 straipsnio 5 dalis turi būti aiškinama taip, kad ji įpareigoja valstybes nares nustatyti tokią teisinę reguliavimą, kurio pagrindu finansinis įkaitas nepatenka į įkaito gavėjo (bankrutuojančio banko) bankroto turto masę? Kitaip tariant, ar valstybės narės įpareigosotos nustatyti tokią teisinę reguliavimą, kad įkaito gavėjas (bankas) galėtų *de facto* patenkinti savo reikalavimą, užtikrintą finansiniu įkaitu (banko sąskaitoje esančiomis lėšomis ir reikalavimo teise į jas), nepaisant to, kad priverstinio vykdymo įvykis įvyksta jau pradėjus įkaito gavėjo (banko) likvidavimo procedūrą?
2. Ar Direktyvos 2002/47 4 straipsnio 1 ir 5 dalys sistemiškai turi būti aiškinamos kaip suteikiančios įkaito davėjui teisę reikalauti, kad įkaito gavėjas (bankas) savo reikalavimą, užtikrintą finansiniu įkaitu (banko sąskaitoje esančiomis lėšomis ir reikalavimo teisėmis į jas), pirmiausiai tenkintų iš finansinio įkaito, ir nustatančios atitinkamą finansinio įkaito gavėjo pareigą tokią reikalavimą vykdyti nepaisant pradėtos jo likvidavimo procedūros?

3. Jei atsakymas į antrąjį klausimą yra neigiamas, o įkaito davėjas patenkina įkaito gavėjo finansiniu įkaitu užtikrintą reikalavimą iš kito savo turto, ar Direktyvos 2002/47 nuostatos, ypač 4 ir 8 straipsniai, turi būti aiškinami taip, kad įkaito davėjui taip pat turėtų būti taikoma vienodo požiūrio į įkaito gavėjo (banko) kreditorius bankroto procese išimtis ir suteikiamas prioritetas prieš kitus kreditorius bankroto procese atgauti finansinį įkaitą?

(¹) 2002 m. birželio 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/47/EB dėl susitarimų dėl finansinio įkaito, OL L 168, 2002, p. 43.

**2017 m. kovo 3 d. Vilniaus apygardos administracinio teismo (Lietuva) pateiktas prašymas priimti
prejudicinį sprendimą byloje UAB „Enteco Baltic“ prieš Muitinės departamentą prie Lietuvos
Respublikos finansų ministerijos**

(Byla C-108/17)

(2017/C 161/15)

Proceso kalba: lietuvių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: UAB „Enteco Baltic“

Atsakovas: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Prejudiciniai klausimai

- 1) Ar PVM direktyvos (¹) 143 straipsnio 2 dalies nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad jomis draudžiama valstybės narės mokesčių institucijai atsisakyti taikyti PVM direktyvos 143 straipsnio 1 dalies d punkte numatytą neapmokestinimą remiantis vien tuo, kad importo metu buvo planuojama patiekti prekes vienam PVM mokėtojui ir todėl importo deklaracijoje nurodytas jo PVM mokėtojo kodas, tačiau vėliau pasikeitus aplinkybėms prekės buvo nugabentos kitam apmokestinamajam asmeniui (PVM mokėtojui) ir valstybės institucijai buvo pateikta visa informacija apie tikrojo įgijėjo tapatybę?
- 2) Ar tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė nagrinėjamoje byloje, PVM direktyvos 143 straipsnio 1 dalies d punkto nuostatas galima aiškinti taip, kad prekių gabenimą iš vienos valstybės narės teritorijoje esančio akcizinio sandėlio į kitoje valstybėje narėje esantį akcizinį sandėlį patvirtinantys nenuginčyti dokumentai (e-AD važtaraščiai ir e-ROR patvirtinimai) gali būti laikomi pakankamais įrodymais, patvirtinančiais prekių išgabenimo į kitą valstybę narę faktą?
- 3) Ar PVM direktyvos 143 straipsnio 1 dalies d punkto nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad jomis draudžiama valstybės narės mokesčių institucijai atsisakyti taikyti šiame punkte numatytą neapmokestinimą, jei disponavimo teisė prekių įgijėjui buvo perduota ne tiesiogiai, o per jo nurodytus asmenis (transporto įmones/akcizinius sandėlius)?
- 4) ar PVM neutralumo ir teisėtų lūkesčių principui neprieštaruja administracinė praktika, pagal kurią skiriasi interpretavimas, kas laikytina disponavimo teisės perdavimu ir kokie įrodymai turi būti pateikti tokiam perdavimui pagrįsti, priklausomai nuo to, ar taikomos PVM direktyvos 167 straipsnio ar 143 straipsnio 1 dalies d punkto nuostatos?